

RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)

5. februar 2007*

I sag T-91/05,

Sinara Handel GmbH, Köln (Tyskland), ved advokats K. Adamantopoulos og E. Petritsi,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved J.-P. Hix, som befuldmægtiget, bistået af advokat G. Berrisch,

og

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved N. Khan og T. Scharf, som befuldmægtigede,

sagsøgte,

* Processprog: engelsk.

angående en påstand om erstatning i henhold til artikel 288 EF for den skade, der hævdes at være lidt som følge af vedtagelsen af Rådets forordning (EF) nr. 2320/97 af 17. november 1997 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Ungarn, Polen, Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet, om ophævelse af forordning (EØF) nr. 1189/93 og om afslutning af proceduren vedrørende import af den pågældende vare med oprindelse i Kroatien (EFT L 322, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Tredje Afdeling)

sammensat af præsidenten, M. Jaeger, og dommerne V. Tiili og O. Czucz,
justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

Kendelse

Sagens faktiske omstændigheder

- ¹ Ved en ikke-offentliggjort beslutning af 25. november 1994 (sag IV/35.304), som blev vedtaget med hjemmel i artikel 14, stk. 3, i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikler [81] og [82] (EFT 1959-1962, s. 81), besluttede Kommissionen at foretage en

undersøgelse for at fastslå, om der eventuelt forelå konkurrencebegrænsende praksis vedrørende rør af kulstofstål, der kunne indebære en overtrædelse af artikel 53 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde samt af artikel 81 EF.

- 2 Efter undersøgelsen besluttede Kommissionen den 20. januar 1999 at indlede en procedure i sag IV/E-1/35.860-B — Sømløse stålrør og vedtog på grundlag heraf den 8. december 1999 beslutning 2003/382/EF om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 81 [EF] (sag IV/E-1/35.860-B — Sømløse stålrør) (EUT 2003 L 140, s. 1, herefter »beslutningen vedrørende kartellet« eller »beslutningen«). Ifølge beslutningens artikel 1, stk. 1, havde de otte virksomheder, som beslutningen var rettet til, »[...] overtrådt artikel 81, stk. 1, [EF] ved [...] at have deltaget i en aftale, der bl.a. gik ud på, at deres respektive hjemmemarkeder for [Oil Country Tubular Goods]-rør med standardgevind og sømløse projektledningsrør skulle respekteres«.
- 3 Det fastslås i beslutningens artikel 1, stk. 2, at overtrædelsen varede fra 1990 til 1995 for Mannesmannröhren-Werke AG, Vallourec SA, Dalmine SpA, Sumitomo Metal Industries Ltd, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. og NKK Corp. Med hensyn til British Steel Ltd angives det, at overtrædelsen varede fra 1990 til februar 1994. Disse selskaber blev efter omstændighederne pålagt bøder fra 8,1 til 13,5 mio. EUR.
- 4 Beslutningen blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 6. juni 2003.
- 5 Efter en klage indgivet den 19. juli 1996 af Defense Committee of the Seamless Steel Tube Industri of the European Union offentliggjorde Kommissionen den 31. august 1996 i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), som ændret ved Rådets forordning

(EF) nr. 2331/96 af 2. december 1996 (EFT L 317, s. 1), en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet (EFT C 253, s. 26).

- 6 Kommissionen vedtog den 29. maj 1997 forordning (EF) nr. 981/97 af 29. maj 1997 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet (EFT L 141, s. 36).

- 7 Rådet vedtog den 17. november 1997 forordning (EF) nr. 2320/97 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Ungarn, Polen, Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet, om ophævelse af forordning (EØF) nr. 1189/93 og om afslutning af proceduren vedrørende import af den pågældende vare med oprindelse i Kroatien (EFT L 322, s. 1, herefter »den endelige forordning«).

- 8 Rådet vedtog den 16. juli 2004 forordning (EF) nr. 1322/2004 om ændring af den endelige forordning (EUT L 246, s. 10). I henhold til denne forordnings artikel 1 indsættes der i den endelige forordning en artikel 8, hvorefter artikel 1 i den endelige forordning, der indfører antidumpingtold på den import, som bestemmelsen vedrører, ikke finder anvendelse fra den 21. juli 2004.

- 9 Sagsøgeren, Sinara Handel GmbH, er et tysk selskab, som importerer sømløse rør med oprindelse i Rusland til Fællesskabet. Selskabet har siden 2000 forhandlet selskabet Sinarsky Pipe Works' produkter og siden udgangen af 2001 Pipe

Metallurgical Co.'s produkter. I den omhandlede periode, dvs. fra juni 2000 til december 2002, udøvede selskabet ikke anden virksomhed.

- 10 Fra juni 2000 til december 2002 importerede sagsøgeren sømløse rør med oprindelse i Rusland til Fællesskabet, og med henblik på at efterkomme anvisningerne fra de tyske toldmyndigheder angav selskabet disse rør som henhørende under de KN-koder, der er omhandlet i den endelige forordnings artikel 1, stk. 1. De nævnte myndigheder foretog derfor opkrævning af antidumpingtold vedrørende denne import på i alt 2 818 163,09 EUR (420 810,52 EUR for 2000, 1 385 602,36 EUR for 2001 og 1 011 750,21 EUR for 2002).
- 11 Sagsøgeren importerede desuden i samme periode andre sømløse rør, som selskabet ikke angav som omfattet af den endelige forordning. Da de tyske toldmyndigheder imidlertid var af den opfattelse, at en række af disse indførsler var omfattet af forordningen, traf myndighederne afgørelse om efteropkrævning, hvilket sagsøgeren bestred. Toldmyndighederne behandler således for tiden syv klager, mens Finanzgericht des Landes Brandenburg behandler én appelsag.
- 12 Sagsøgeren var desuden af den opfattelse, at visse af de sømløse rør, som var angivet som værende omfattet af den endelige forordning, ikke henhørte under denne forordning, navnlig henset til fremstillingsmåden, og klagede derfor over den endelig tarifering til de tyske toldmyndigheder. To sager vedrørende de importerede varer, der var angivet som værende omfattet af den endelige forordning, verserer således fortsat for toldmyndighederne i Frankfurt an der Oder.

- 13 Den 18. november 2003 fremsatte sagsøgeren i henhold til artikel 236 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1, herefter »toldkodeksen«) en anmodning over for disse myndigheder om godtgørelse af de afgifter, som var blevet opkrævet i forbindelse med import af varer, som ifølge sagsøgeren med urette var blevet angivet som værende omfattet af den endelig forordning. Der blev givet afslag på anmodningen for så vidt angår opkrævningen af toldindtægter i 31 tilfælde. Disse afslag er i øjeblikket genstand for en klage.
- 14 Den 22. september 2004 fremsatte sagsøgeren i henhold til toldkodeksens artikel 236 en ny anmodning om godtgørelse af alle de afgifter, som selskabet havde betalt i forbindelse med import af varer, der var angivet som værende omfattet af den endelige forordning, herunder vedrørende import af varer, som sagsøgeren ikke havde bestridt tarifieringen af, med den begrundelse, at nævnte forordning var ugyldig. Den told, som således søges godtgjort på nationalt plan, beløber sig til 4 346 558,09 EUR.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 15 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 25. februar 2005 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.
- 16 Ved særskilte dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor den 3. og den 7. juni 2005 fremsatte Kommissionen og Rådet en formalitetsindsigelse i henhold til artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement.
- 17 Sagsøgeren fremsatte sine bemærkninger til formalitetsindsigelsen den 25. juli 2005.

18 Som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til procesreglementets artikel 64 har Retten anmodet sagsøgeren om at besvare visse skriftlige spørgsmål. Sagsøgeren har efterkommet denne anmodning.

19 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Fællesskabet tilpligtes at betale et beløb på 1 633 344,33 EUR med 8% i renter p. a. af dette beløb i erstatning for det tab af fortjeneste, som sagsøgeren har lidt i perioden fra juni 2000 til december 2002 på grund af vedtagelsen af den endelige forordning.
- Subsidiært tilpligtes Fællesskabet, efter en mellemdom, af de samme grunde at betale et beløb, der skal fastsættes ved en fælles aftale mellem parterne, og såfremt en aftale mellem parterne ikke opnås på baggrund af en endelig dom afsagt af Retten.
- Rådet og Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

20 Rådet og Kommissionen har i deres formalitetsindsigelse nedlagt følgende påstande:

- Sagen afvises.
- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

21 Sagsøgeren har i sine bemærkninger vedrørende formalitetsindsigelsen nedlagt følgende påstande:

- Rådets og Kommissionens formalitetsindsigelse tages ikke til følge.

- Rådet og Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

- 22 I henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 1, i kan Retten, hvis en part ønsker det, tage stilling til, om en sag bør afvises, til, om Retten savner kompetence, eller til et andet processuelt stridsspørgsmål uden at indlede behandlingen af sagens realitet. I henhold til artikel 114, stk. 3, forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre Retten bestemmer andet.
- 23 I den foreliggende sag finder Retten, at sagsakterne giver tilstrækkeligt grundlag for, at den kan træffe afgørelse uden at fortsætte sagens behandling.

Den principale påstand

Parternes argumenter

- 24 Rådet og Kommissionen har anført, at Retten ikke er kompetent til at behandle den foreliggende sag, idet den reelt vedrører godtgørelse af den antidumpingtold, som hævdes at være betalt.

25 Den tabte fortjeneste, sagsøgeren har påberåbt sig, svarer nemlig til størrelsen af disse afgifter med fradrag for hypotetiske afgifter. Dette fremgår af en skrivelse fra et revisionsfirma af 7. januar 2005, som sagsøgeren har fremlagt, og som har følgende ordlyd:

»Som følge af den antidumpingtold, der er betalt i perioden fra 2000 til 2002 af et beløb på i alt 2 818 163,09 EUR, er det overskud, der er opnået i årene fra 2000 til 2002, blevet reduceret tilsvarende, hvilket har bevirket, at størrelsen af den skat, der skal betales, er blevet mindre som følge af det mindskede overskud.

Såfremt antidumpingtolden på 2 818 163,09 EUR ikke skulle være betalt, ville overskuddet for de nævnte år have været 2 818 163,09 EUR højere.

Eftersom overskuddet ville have været på 2 818 163,09 EUR, ville den skat, der skulle betales, have været højere.

[...] Hvis antidumpingtolden på i alt 2 818 163,09 EUR ikke havde været skyldig for årene fra 2000 til 2002, ville et yderligere beløb på 1 184 818,76 EUR have været betalt i form af skatter. Det reelle tab beløber sig derfor til 1 633 344,33 EUR.«

26 Kommissionen har fremhævet, at det tab, som sagsøgeren har anført at have lidt, blot udgør den regnskabsmæssige konsekvens af betalingen af den antidumpingtold, som angiveligt skyldes, hvilket ikke kan kvalificeres som tabt fortjeneste. Kommissionen henviser til, at Retten i dom af 24. oktober 2000, *Fresh Marine mod Kommissionen* (sag T-178/98, Sml. II, s. 3331, præmis 50), fandt, at et erstatningssøgsmål skal afvises, såfremt der med erstatningssøgsmålet reelt tilsigtes en ophævelse af en retsakt, der er blevet endelig, og søgsmålet, hvis sagsøgeren fik medhold, ville medføre, at retsvirkningerne af den pågældende retsakt blev ophævet

(Rettens dom af 15.3.1995, sag T-514/93, Cobrecaf m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 621, præmis 59, samt domme af 4.2.1998, sag T-93/95, Laga mod Kommissionen, Sml. II, s. 195, præmis 48, og sag T-94/95, Landuyt mod Kommissionen, Sml. II, s. 213, præmis 48), hvilket er tilfældet, når der f.eks. med søgsmålet tilsigtes betaling af et beløb, der nøjagtigt svarer til den afgift, sagsøgeren har betalt i henhold til den retsakt, der er blevet endelig (jf. Domstolens dom af 26.2.1986, sag 175/84, Krohn mod Kommissionen, Sml. s. 753, præmis 33).

- 27 Kommissionen har anført, at sagens omstændigheder er et eksempel på et sådant tilfælde, idet sagsøgeren søger at få ophævet retsvirkningerne af den endelige forordning, således som denne er blevet anvendt på sagsøgeren, ved at anmode om et beløb i form af erstatning svarende til størrelsen af den told, som faktisk er blevet betalt i henhold til forordningen.
- 28 Rådet har desuden anført, at et passende retsmiddel over for en afgørelse om opkrævning af antidumpingtold er at anlægge sag på grundlag af toldkodeksens artikel 243 og 245, som gennemført ved de relevante bestemmelser i den pågældende medlemsstats nationale lovgivning, eller at fremsætte en anmodning om fritagelse i henhold til toldkodeksens artikel 236. Sagsøgeren har desuden bestridt de betalingspålæg, som de tyske toldmyndigheder har udstedt, bl.a. med den begrundelse, at forordningen var ugyldig. Hvis den kompetente domstol, for hvilken der er anlagt sag, er i tvivl om gyldigheden af nævnte forordning, kan den i medfør af artikel 234 EF forelægge sagen for Domstolen til præjudiciel afgørelse. Såfremt Domstolen fastslår, at forordningen er ugyldig, vil den nationale ret annullere betalingspålæggene, således at sagsøgeren ville få godtgjort det samlede beløb, der hævdes at være betalt i antidumpingtold, med 0,5% i renter månedligt i henhold til artikel 236 og 238 i Abgabeordnung (den tyske afgiftslov).
- 29 Ifølge fast retspraksis kan sagsøgeren ikke anmode om godtgørelse af afgifter i forbindelse med et erstatningssøgsmaal, som er anlagt på grundlag af artikel 288, stk. 2, EF. Domstolen har nemlig i dom af 13. marts 1992, Vreugdenhil mod

Kommissionen (sag C-282/90, Sml. I, s. 1937, præmis 12), fastslået, at de nationale retsinstanser er enekompetente for så vidt angår spørgsmål vedrørende tilbagebetaling af beløb, som et nationalt organ har opkrævet på grundlag af fællesskabsregler, som senere er kendt ugyldige. Retten har ligeledes i dom af 18. september 1995, Nölle mod Rådet og Kommissionen (sag T-167/94, Sml. II, s. 2589, præmis 35), påpeget, at en borger, der mener at have lidt skade ved anvendelsen af en generel fællesskabsretsakt, kan gøre indsigelse mod retsaktens gyldighed under en sag ved de nationale domstole mod den nationale myndighed, såfremt han anser retsakten for retsstridig, og det påhviler de nationale myndigheder at gennemføre den.

30 Sagsøgerens argumenter om ikke rettidigt at have kunnet anlægge et annullations-søgsmål til prøvelse af den endelige forordning er i denne henseende ikke relevante. For det første vedrører spørgsmålet i den foreliggende sag forholdet mellem et erstatningssøgsmål og en præjudiciel forelæggelse om gyldighed, og ikke forholdet mellem et erstatningssøgsmål og et annullationssøgsmål. Årsagen til, at sagsøgeren ikke kan få adgang til at anfægte den endelige forordning, skyldes for det andet ikke, at selskabet sent har fået kendskab til afgørelsen i sagen, men den omstændighed, at det ikke er individuelt berørt af forordningen i den forstand, hvori udtrykket af anvendt i artikel 230, stk. 4, EF. Et erstatningssøgsmål kan endelig ikke anvendes til at unddrage sig de frister, der er fastsat i artikel 230, stk. 5, EF (Domstolens dom af 12.12.1967, sag 4/67, Collignon mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 415, org.ref.: Rec. s. 469).

31 Hvad angår dommen i sagen Krohn mod Kommissionen, som sagsøgeren har henvist til, har Rådet gjort gældende, at de præmisser, som sagsøgeren har henvist til, vedrører spørgsmålet om, over for hvilket organ et erstatningskrav skal fremsættes i de situationer, hvor de nationale myndigheder har anvendt fællesskabsretten, og ikke de situationer, hvor det drejer sig om at fastslå, hvilken erstatning der kan kræves på grundlag af artikel 288, stk. 2, EF.

- 32 Henset til, at den nationale ret, som sagsøgeren har anlagt sag ved, kan forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål om gyldigheden af den endelige forordning, stiller de nationale retsmidler — i modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende — et effektivt middel til rådighed for at sikre beskyttelsen af de pågældende borgere.
- 33 Rådet har desuden anført, at den direkte anvendelige fællesskabsret under alle omstændigheder i toldkodeksens artikel 236 indeholder et særligt retsmiddel, når der ulovligt er blevet opkrævet afgifter. Ifølge fællesskabsretten skal en debitor i forhold til toldmyndighederne derfor søge beskyttelse hos de nationale retsinstanser i stedet for at anlægge erstatningsøgsmål ved Fællesskabets retsinstanser.
- 34 Rådet og Kommissionen har endelig bemærket, at hvis sagsøgeren i den foreliggende sag fik medhold, skulle selskabet ligeledes gives medhold i det nationale søgsmål anlagt til prøvelse af betalingspålæggene, hvilket ville indebære, at det modtog erstatning to gange.
- 35 Sagsøgeren er af den opfattelse, at dette argument er ugrundet.
- 36 Sagsøgeren har anført, at søgsmålet har til formål at opnå erstatning for det tab i form af tabt fortjeneste, som selskabet har lidt på grund af den ugyldige endelige forordning og ikke godtgørelse af betalte afgifter. Formalitetsindsigelsen vedrører reelt kun den metode, der er anvendt til at beregne den tabte fortjeneste, hvilket er et realitetsspørgsmål og ikke søgsmålets egentlige genstand.

- 37 Hvad angår metoden har sagsøgeren anført, at den betalte antidumpingtold er blevet anvendt som et simpelt »redskab« til at beregne det lidte tab med henblik på at fastslå, hvilken situation selskabet ville have befundet sig i, hvis det ikke havde betalt afgifterne. Tabet ville således blive beregnet ved at sammenligne det optjente overskud efter betaling af antidumpingtold på et tidspunkt, hvor den endelige forordning var gældende, og det overskud, som ville være optjent, hvis afgifterne ikke skulle betales. Det krævede erstatningsbeløb på 1 633 344,33 EUR er forskelligt fra det beløb på 2 818 163,09 EUR, som er betalt i form af antidumpingtold. Denne metode er desuden blevet anerkendt i retspraksis (Domstolens dom af 4.10.1979, sag 238/78, Ireks-Arkady mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 2955, præmis 13).
- 38 Søgsmålet har derfor ikke til formål at ophæve den endelige forordnings retsvirkninger. Dertil kommer, at hvis der — som i den foreliggende sag — var tale om, at den retsakt, der ligger til grund for det hævdede tab, ikke kan gøres til genstand for et søgsmål i henhold til artikel 230 EF, ville et erstatningssøgsmål som det foreliggende kunne antages til behandling. Hvis der blev givet medhold i søgsmålet, ville den endelige forordnings ugyldighed kun være en indirekte konsekvens og kun vedrøre sagens parter. Det tab, som ønskes erstattet, har ingen forbindelse med forordningens iboende retsvirkninger og kan ikke ophæves ved et annullationssøgsmål, hvilket fremgår af præmis 47-51 i dommen i sagen Fresh Marine mod Kommissionen.
- 39 Sagsøgeren har gjort gældende, at den retspraksis, som Rådet og Kommissionen har henvist til, vedrører det særtilfælde, hvor erstatningssøgsmålet indirekte har til formål at omgå afvisningen af et annullationssøgsmål. Dette er ikke tilfældet i den foreliggende sag, idet den endelige forordnings ugyldighed ikke var åbenbar på det tidspunkt, hvor annullationssøgsmålet kunne have været anlagt, hvorfor sagsøgeren på intet tidspunkt havde kunnet forudse denne situation. Sagsøgerens argumenter om den endelige forordnings ugyldighed har således alene til formål at godtgøre Rådets og Kommissionens ansvar og ikke at ophæve virkningerne af den nævnte forordning, således som det er blevet fastslået i Rettens dom af 17. december 2003, DLD Trading mod Rådet (sag T-146/01, Sml. II, s. 6005, præmis 52). Rådets argumenter tager således ikke højde for erstatningssøgsmålets selvstændige karakter og undlader at tage hensyn til, at ingen enkeltperson, uanset om han er individuelt

berørt eller ej, kan påberåbe sig den endelige forordnings ugyldighed på det retsgrundlag, som er blevet påberåbt inden for rammerne af den foreliggende sag, nemlig den manglende hensyntagen til beslutningen vedrørende kartellet, idet denne omstændighed ikke kunne være kendt på det tidspunkt, hvor annullationssøgsmålet burde være blevet anlagt.

- 40 I modsætning til, hvad der var tilfældet i de sager, som Rådet og Kommissionen har henvist til, og som er nævnt i præmis 26 ovenfor, ønsker sagsøgeren desuden ikke at opnå betaling af et beløb, som er blevet nægtet selskabet. Da sagsøgeren ikke har tabt et annullationssøgsmål, kan selskabet ikke anses for indirekte at ville forsøge at opnå det samme resultat ved hjælp af et erstatningssøgsmål. Rådet og Kommissionen tager således ikke hensyn til den sammenhæng, som konstateringen i præmis 50 i dommen i sagen Fresh Marine mod Kommissionen og gengivet i den deri anførte retspraksis indgår i, og som kun finder anvendelse under hensyntagen til de nærmere omstændigheder i hver enkelt sag.
- 41 Sagsøgeren gør endelig gældende, at det foreliggende søgsmål ikke kan føre til, at selskabet modtager erstatning to gange for den betalte antidumpingtold, for så vidt som nævnte søgsmål har til formål at opnå erstatning for tabt fortjeneste, som er af en anden retlig karakter end godtgørelse af urigtigt erlagte beløb. De nationale retsinstanser har i øvrigt ikke kompetence til at tilkende erstatninger, når tabet skyldes fællesskabsinstitutionernes handlemåde.
- 42 Sagsøgeren har i denne henseende anført, at det hævdede tab skyldes fællesskabsinstitutionernes retsstridige adfærd, idet de tyske toldmyndigheder har anvendt den gyldige endelige forordning uden at have en skønsmargen. Fællesskabets retsinstanser er derfor enekompetente til at påkende det anlagte søgsmål, uden at sagsøgeren skal opfylde kravet om udtømmning af de nationale retsmidler (dommen i sagen Krohn mod Kommissionen, præmis 19). Det er i øvrigt vildledende, når Rådet henviser til dommen i sagen Vreugdenhil mod Kommissionen, eftersom den endelige forordning i den foreliggende sag og i modsætning til den situation, som er omhandlet i nævnte dom, aldrig er blevet erklæret ugyldig. Det ville stride mod

retsplejehensyn og hensynet til en effektiv procedure at kræve, at sagsøgeren, før der anlægges erstatningssøgsmål, udtømmer de nationale retsmidler, der står til hans disposition (Domstolens dom af 24.10.1973, sag 43/72, Merkur mod Kommissionen, Sml. s. 1055, præmis 5-7). Da sagsøgeren har gjort den endelige forordnings ugyldighed gældende som et supplerende anbringende i forbindelse med den nationale sag om tariferingen af de varer, som selskabet har importeret, er der risiko for, at den endelige nationale afgørelse vedrørende anmodningen om godtgørelse først vil blive afsagt på et meget senere tidspunkt.

43 Under alle omstændigheder har sagsøgeren anført, at de nationale retsmidler, som står til selskabets disposition, ikke er af en sådan karakter, at de effektivt kan beskytte dette, når der henses til, at selskabet først på et sent tidspunkt har kunnet få kendskab til beslutningen vedrørende kartellet og dermed til den endelige forordnings ugyldighed. Sagsøgeren har således først den 22. september 2004 indgivet anmodning om godtgørelse af de betalte afgifter på grundlag af toldkodeksens artikel 236 med den begrundelse, at den endelige forordning var ugyldig, dvs. efter offentliggørelsen af beslutningen vedrørende kartellet den 6. juni 2003 og vedtagelsen af forordning nr. 1322/2004 den 16. juli 2004.

44 På tidspunktet for gennemførelsen af den endelige forordning havde sagsøgeren derfor ikke mulighed for at bestride forordningens gyldighed ved de nationale retsinstanser. Toldkodeksens artikel 236 fastsætter desuden, at der ydes godtgørelse af afgifter, når det godtgøres, at det pågældende beløb på betalingstidspunktet ikke var skyldigt. Sagsøgeren har fremhævet, at den endelige forordning var gyldig i den omhandlede periode, og at antidumpingtolden derfor var skyldig efter lovgivningen. Sagsøgeren har ydermere gjort gældende, at selskabet, når der henses til den forældelsesfrist på tre år regnet fra datoen for underretning af debitor om afgifterne, som er fastsat i toldkodeksens artikel 236, kun kunne anmode om godtgørelse af afgifterne på grundlag af den endelige forordnings ugyldighed for den periode, der ligger tre år før indgivelsen af anmodningen om godtgørelse den 22. september 2004. Sagsøgeren kan således ikke få godtgjort de afgifter, der er betalt fra juni 2000 og til september eller oktober 2001.

Rettens bemærkninger

- 45 Rådet og Kommissionen har i det væsentlige gjort gældende, at nærværende søgsmål reelt udgør en anmodning om godtgørelse af den antidumpingtold, som sagsøgeren har betalt til de tyske toldmyndigheder på grundlag af den endelige forordning. Retten er imidlertid ikke kompetent til at behandle en sådan anmodning.
- 46 Det bemærkes i den henseende indledningsvis, at det fremgår af toldkodeksens artikel 236, stk. 2, at »[g]odtgørelse af eller fritagelse for import- [...]afgifter indrømmes, hvis der fremsættes anmodning herom over for det pågældende toldsted inden tre år regnet fra datoen for underretning af debitor om de pågældende afgifter«. Toldkodeksens artikel 243, stk. 1, første afsnit, bestemmer desuden, at »[e]nhver person kan indgive klage mod afgørelser, der træffes af toldmyndighederne om anvendelse af toldforskrifterne, og som berører den pågældende umiddelbart og individuelt«. Artikel 243, stk. 1, tredje afsnit, bestemmer, at »[k]lagen skal indgives i den medlemsstat, hvor afgørelsen er truffet [...]«. Endelig fremgår det af toldkodeksens artikel 245, at »[d]e nærmere bestemmelser om klageadgangen fastsættes af medlemsstaterne«.
- 47 Det konstateres derfor, at den anvendelige afledte fællesskabsret udtrykkeligt har fastsat et retsmiddel, der tilkommer en debitor, som skal betale importafgifter, og som er af den opfattelse, at han uretmæssigt er blevet opkrævet sådanne afgifter af toldmyndighederne. Anvendelsen af dette retsmiddel sker på nationalt plan i henhold til den søgsmålsprocedure, der er indført af den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med de principper, der fremgår af toldkodeksens artikel 243-246. Inden for rammerne af et sådant søgsmål kan debitor i øvrigt anmode den kompetente retsinstans, der behandler sagen, om en vurdering af gyldigheden af den fællesskabsretlige bestemmelse, på grundlag af hvilken beslutningen om at pålægge afgifter er blevet truffet i overensstemmelse med artikel 234, stk. 1, litra b), EF.

- 48 I forbindelse med et erstatningssøgsmål, som blev anlagt efter, at der var afsagt dom inden for rammerne af en sådan præjudiciel forelæggelse, hvor gyldigheden skulle prøves, har Domstolen i øvrigt fastslået, at de nationale retsinstanser er enekompetente for så vidt angår spørgsmål vedrørende tilbagebetaling af beløb, som et nationalt organ har opkrævet på grundlag af fællesskabsregler, som senere er kendt ugyldige (dommen i sagen Vreugdenhil mod Kommissionen, præmis 12).
- 49 Det er i den foreliggende sag korrekt, at sagsøgeren formelt kvalificerer det tab, som ønskes erstattet, som tabt fortjeneste. Retten har imidlertid allerede fastslået, at et søgsmål, der har til formål at genoprette en forretningsmæssige skade — der svarer til det indtægtstab, der er forbundet med afbrydelsen af eksporten til Fællesskabet, samt til omkostningerne til genetablering på fællesskabsmarkedet — som følge af en af Kommissionen begået fejl, der førte til vedtagelsen af midlertidige foranstaltninger mod importen af sagsøgerens varer, adskiller sig fra en anmodning om ophævelse af den midlertidige antidumping- og udligningstold, der er lagt på importen af disse varer til Fællesskabet, og i givet fald i en frigivelse af beløb, der måtte være deponeret til dækning af denne midlertidige told. Retten har endvidere fastslået, at et sådant søgsmål skal antages til realitetsbehandling (jf. i denne retning dommen i sagen Fresh Marine mod Kommissionen, præmis 46).
- 50 Det bemærkes imidlertid, at sagsøgeren udtrykkeligt har anført i stævningen, at nærværende søgsmål har til formål at erstatte den tabte fortjeneste, som følger af betalingen af ikke-skyldige beløb i form af antidumpingtold. Som Rådet og Kommissionen har anført, fremgår det desuden af sagsøgerens forklaring og af stævningens bilag 12 og 13, samt af bilag 2 til bemærkningerne til formalitetsindsigelsen, at sagsøgeren har anslået sin tabte fortjeneste til størrelsen af den antidumpingtold, som er blevet betalt i den omhandlede periode, med fradrag af de skatter, som sagsøgeren skulle have betalt af dette beløb, hvis de nævnte afgifter ikke var blevet betalt.
- 51 Heraf følger, at uanset at der er anvendt den rent formelle betegnelse »tabt fortjeneste« til at beskrive det hævdede tab, må det konstateres, at det nævnte tab, således som det er klarlagt og opgjort af sagsøgeren, reelt skal anses for at følge

umiddelbart, nødvendigvis og udelukkende af betalingen af det skyldige beløb i form af den antidumpingtold, der er pålagt de importerede varer, således at nærværende søgsmål i sidste ende udgør en anmodning om godtgørelse efter skat af de afgifter, som sagsøgeren angiveligt har betalt med urette. Den omstændighed alene, at det tab, som ønskes erstattet, ikke svarer præcist til størrelsen af de afgifter, der faktisk er blevet betalt, er i den forbindelse irrelevant, for så vidt som dette beløb ganske enkelt er fremkommet ved, at der fra dette beløb er trukket de skatter, som sagsøgeren angiveligt skulle have betalt, hvis selskabet ikke var blevet pålagt antidumpingtolden. Dette påvirker derfor ikke karakteren af nærværende søgsmål.

- 52 I overensstemmelse med den retspraksis, som er nævnt i præmis 48 ovenfor, har de nationale retsinstanser enekompetence med hensyn til en sådan anmodning. I modsætning til det af sagsøgeren anførte er det i den forbindelse irrelevant, at den endelige forordning i den foreliggende sag ikke er blevet erklæret ugyldig af Domstolen i forbindelse med en præjudiciel forelæggelse, hvor gyldighed skal prøves.
- 53 Selv hvis Retten i forbindelse med undersøgelsen af betingelserne for, om Fællesskabet ifalder erstatningsansvar uden for kontraktforhold, fastslår, at den endelige forordning er ugyldig, kan denne omstændighed ikke give Retten kompetence til at behandle en anmodning om godtgørelse af de beløb, som toldmyndighederne har opkrævet på grundlag af denne forordning.
- 54 Det bemærkes i den forbindelse for det første, at ifølge artikel 2, stk. 1, litra b), i de to afgørelser om ordningen for De Europæiske Fællesskabers egne indtægter, som var successivt gældende for så vidt angår de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag, nemlig Rådets afgørelse 94/728/EF, Euratom af 31. oktober 1994 (EFT L 293, s. 9), og efterfølgende, fra den 1. januar 2002, Rådets afgørelse 2000/597/EF, Euratom af 29. september 2000 (EFT L 253, s. 42), omfatter egne indtægter, der opføres på Fællesskabernes budget, provenuet af »told i henhold til den fælles toldtarif og anden told, der af Fællesskabernes institutioner er pålagt eller vil blive pålagt handelen med ikke-medlemsstater«.

- 55 De nævnte afgørelses artikel 8, stk. 1, bestemmer desuden bl.a., at Fællesskabernes egne indtægter som omhandlet i samme afgørelses artikel 2, stk. 1, litra a) og b), opkræves af medlemsstaterne i henhold til deres nationale love og administrative bestemmelser, som i givet fald tilpasses fællesskabsforskrifternes krav.
- 56 Den omstændighed, at kompetencen til at opkræve egne indtægter for Fællesskaberne, herunder antidumpingtold, tilkommer de nationale myndigheder, berettiger, at de nationale retsinstanser har kompetence til at påkende sager om godtgørelse af importafgifter, som er opkrævet på Fællesskabets vegne, og disse sager bør afgøres af disse retsinstanser inden for rammerne af den søgsmålsprocedure, som er indført af den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med de principper, der er fastsat i toldkodeksens artikel 243-246 (jf. i denne retning Domstolens dom af 21.5.1976, sag 26/74, Roquette Frères mod Kommissionen, Sml. s. 677, præmis 11).
- 57 Det bemærkes i øvrigt i den henseende, at det inden for rammerne af den procedure, som er fastsat i artikel 11, stk. 8, i forordning (EF) nr. 384/96, og hvorefter en importør kan anmode om tilbagebetaling af told, der er opkrævet, når det påvises, at den dumpingmargen, på grundlag af hvilken tolden er betalt, er blevet elimineret eller reduceret til et niveau, der er lavere end den gældende toldsats, selv om den omhandlede anmodning om tilbagebetaling er blevet indgivet til Kommissionen via den medlemsstat, på hvis område varerne overgik til fri omsætning, bør medlemsstaterne, såfremt Kommissionen beslutter, at anmodningen skal imødekommes, sikre, at den bevilgede tilbagebetaling således finder sted senest 90 dage efter Kommissionens beslutning i overensstemmelse med artikel 11, stk. 8, sidste led.
- 58 Det bemærkes for det andet, som anført af Rådet og Kommissionen, at det fremgår af de oplysninger, som sagsøgeren har fremlagt, at selskabet den 18. november 2003 på grundlag af toldkodeksens artikel 236 indgav en anmodning om godtgørelse af de afgifter, som var blevet opkrævet i forbindelse med import af varer, der var blevet angivet som værende omfattet af den endelige forordning, men som efter

sagsøgerens opfattelse med urette var blevet angivet som sådan. Der er givet delvist afslag på anmodningen, og anmodningen er nu genstand for en klagesag. Dertil kommer, at sagsøgeren på samme grundlag den 22. september 2004 har indgivet en anmodning om godtgørelse af al den antidumpingtold, selskabet har betalt, med den begrundelse, at den endelige forordning er ugyldig.

59 Det er således ikke kun størrelsen af den antidumpingtold, som sagsøgeren i sidste ende har betalt, der eventuelt skal nedsættes, idet tarifieringen af visse af de omhandlede importerede varer fortsat er genstand for et søgsmål på nationalt plan. Det er derudover muligt, at sagsøgeren efter en præjudiciel forelæggelse, hvor den endelige forordnings gyldighed skal prøves, får tilbagebetalt den betalte antidumpingtold fra de nationale toldmyndigheder.

60 Henset til, at sagsøgeren med nærværende søgsmål rejser krav om godtgørelse af den pålagte antidumpingtold med den begrundelse, at den er baseret på en ugyldig forordning, skal det bemærkes, at en borger, der mener at have lidt skade ved anvendelsen af en generel fællesskabsretsakt, ifølge retspraksis kan gøre indsigelse mod retsaktens gyldighed under en sag ved de nationale domstole mod den nationale myndighed, såfremt han anser retsakten for retsstridig, og det påhviler de nationale myndigheder at gennemføre den. Den nationale ret kan, eller skal endog, herefter på de i artikel 234 EF nævnte betingelser forelægge Domstolen et spørgsmål vedrørende gyldigheden af den pågældende fællesskabsretsakt (Domstolens dom af 12.4.1984, sag 281/82, Unifrex mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 1969, præmis 11, og dommen i sagen Nölle mod Rådet og Kommissionen, præmis 35).

61 Det er korrekt, at Domstolen i dom af 15. februar 2001, Nachi Europe (sag C-239/99, Sml. I, s. 1197, præmis 35-37), har fastslået, at det almindelige princip, som sikrer, at den, der har fremsat et krav — under en sag anlagt i henhold til national ret i anledning af en afvisning af kravet — kan påberåbe sig, at en fællesskabsretsakt, som danner grundlag for den nationale afgørelse, der er truffet over for ham, er ulovlig,

på ingen måde er til hinder for, at en forordning bliver endelig for en borger, for hvem den må betragtes som en individuel beslutning, når borgeren utvivlsomt kunne have anlagt sag med påstand om annullation af den i henhold til artikel 230 EF, hvilket forhindrer denne borger i for den nationale ret at påberåbe sig, at forordningen er ugyldig (jf. for så vidt angår en kommissionsbeslutning Domstolens dom af 9.3.1994, sag C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf, Sml. I, s. 833, præmis 24 og 25). En sådan løsning omfatter ifølge Domstolen forordninger om indførelse af antidumpingtold som følge af disses dobbelte karakter, hvilket følger af, at selv om forordninger om indførelse af en antidumpingtold efter deres art og rækkevidde er generelle retsakter, kan de umiddelbart og individuelt berøre bl.a. de producent- og eksportvirksomheder, der kan godtgøre, at det er dem selv, der er tale om i Kommissionens eller Rådets retsakter, eller som har været inddraget i de forudgående undersøgelser (jf. Domstolens dom af 21.2.1984, forenede sager 239/82 og 275/82, Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1005, præmis 12), eller de importører, hvis videresalgspriser for de pågældende varer har dannet grundlag for beregningen af eksportprisen i tilfælde, hvor eksportøren og importøren er forbundne (jf. Domstolens dom af 11.7.1990, forenede sager C-305/86 og C-160/87, Neotype Techmashexport mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 2945, præmis 19).

- 62 Det må imidlertid konstateres, at det i den foreliggende sag ikke fremgår, at sagsøgeren er omfattet af et af disse tilfælde. Dels er sagsøgeren på ingen måde i forordning nr. 981/97 og den endelige forordning defineret som en producent- og eksportvirksomhed, og som importvirksomhed er sagsøgeren ikke berørt af de forudgående undersøgelser. Dels fremgår det ikke af disse forordninger, at sagsøgerens videresalgspriser har dannet grundlag for beregningen af eksportprisen, selv om det forudsættes, at selskabet var forbundet med en eksportør. Den endelige forordning blev vedtaget den 17. november 1997, hvorfor en sådan hensyntagen under alle omstændigheder ville være kronologisk umulig, når der henses til den dato, hvorpå det sagsøgende selskab blev stiftet, og under hensyntagen til sagsøgerens påstand, hvorefter dette selskab blev stiftet i henhold til tysk ret i juni 2000, eller til det udskrift af handelsregistret fra Amtsgericht Köln (byretten i Köln, Tyskland), som er fremlagt som bilag 2 til stævningen, og hvoraf fremgår, at det sagsøgende selskab blev registreret for første gang den 11. december 1997.

- 63 Uden at det er nødvendigt at afgøre, om den omstændighed, at sagsøgeren ikke kan gøre gældende, at den endelige forordning er ugyldig, berettiger selskabet til at anlægge nærværende søgsmål, skal det således konstateres, at det sagsøgende selskab ikke kan anses for at være direkte og individuelt berørt af den endelige forordning, hvorfor det ikke kan påberåbe sig dens ugyldighed i forbindelse med en tvist ved en national ret i overensstemmelse med den retspraksis, der følger af *Nachi Europe-dommen*.
- 64 Det kan således ikke på nogen måde udelukkes, at den nationale retsinstans, der behandler sagen, såfremt den er i tvivl om gyldigheden af den endelige forordning af de af sagsøgeren anførte grunde, nemlig at den endelige forordning angiveligt ikke tager hensyn til betydningen af beslutningen vedrørende kartellet, forelægger Domstolen en anmodning om præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af den endelige forordning, og at Domstolen i givet fald erklærer forordningen ugyldig.
- 65 Det bemærkes imidlertid i denne situation, at en af Domstolen afsagt dom, hvorefter en fællesskabsforskrift erklæres ugyldig, pålægger alle de øvrige retsinstanser at anse denne retsakt for ugyldig (Domstolens dom af 13.5.1981, sag 66/80, *International Chemical Corporation*, Sml. s. 1191, præmis 12 og 13) og forpligter retsaktens afsender til at ændre eller ophæve den (Domstolens dom af 19.10.1977, forenede sager 117/76 og 16/77, *Ruckdeschel m.fl.*, Sml. s. 1753). Det tilkommer desuden først og fremmest de nationale myndigheder i deres retsorden at drage konsekvenserne af, at der foreligger en sådan ugyldighed (Domstolens dom af 30.10.1975, sag 23/75, *Rey Soda*, Sml. s. 1279, præmis 51), hvilket indebærer, at den betalte antidumpingtold ikke længere vil være skyldig efter lovgivningen og derfor i princippet skal tilbagebetales af toldmyndighederne.
- 66 Ud over at det følger af det foregående, at sagsøgeren råder over et retsmiddel, der gør det muligt effektivt at anfægte den endelige forordnings gyldighed med henblik på at opnå godtgørelse af den antidumpingtold, der er opkrævet på grundlag heraf, bemærkes det, at hvis Retten gav sagsøgeren medhold i selskabets anmodning, ville dette kunne opnå erstatning to gange for det samme.

- 67 Heraf følger, at da nærværende søgsmål i det væsentlige skal anses for en anmodning om godtgørelse af den antidumpingtold, som sagsøgeren har betalt til de nationale toldmyndigheder, er Retten ikke kompetent til at påkende sagen.
- 68 Ingen af sagsøgerens argumenter kan rejse tvivl om denne konklusion.
- 69 Det er for det første korrekt, som sagsøgeren har anført, at Domstolen i dommen i sagen Merkur mod Kommissionen (præmis 5 og 6), som svar på Kommissionens argument, hvorefter sagsøgeren skulle henvises til de nationale administrative og dømmende myndigheder, som ville forelægge Domstolen spørgsmålet om gyldigheden af den omstridte forordning fastslog, at det ville stride mod retsplejehensyn og procesøkonomiske hensyn at tvinge sagsøgeren til at benytte nationale retsmidler og således i en længere periode afvente, at der træffes endelig afgørelse i sagen.
- 70 Den nævnte sag adskiller sig imidlertid fra det foreliggende søgsmål, idet der i nævnte sag var nedlagt påstand om erstatning for det tab, som sagsøgeren angiveligt havde lidt som følge af, at Kommissionen ikke havde fastsat udligningsbeløb ved udførsel af forarbejdede produkter af byg. I dette tilfælde ville den omstændighed, at den omhandlede forordning eventuelt blev erklæret ugyldig som følge af, at Kommissionen i strid med lovgivningen havde undladt at fastsætte sådanne afgifter, imidlertid på ingen måde resultere i, at sagsøgeren fik tilkendt den erstatning, som selskabet havde nedlagt påstand om ved sit erstatningssøgsmål, således at sagsøgeren på grundlag af erklæringen om ugyldighed under alle omstændigheder måtte henvende sig til Domstolen for at opnå erstatning for sit tab, da de nationale myndigheder ikke er kompetente til at fastsætte sådanne beløb.

- 71 Det bemærkes i øvrigt, som det er blevet anført ovenfor, at der i toldkodeksen er fastsat en særlig procedure på nationalt plan for de tilfælde, hvor det er debitors opfattelse, at han med urette er blevet pålagt importafgifter.
- 72 Sagsøgeren har dernæst gjort gældende, at den treårige forældelsesfrist i toldkodeksens artikel 236 fratager selskabet retten til tilbagebetaling af den antidumpingtold, der er betalt for den periode, der ligger mere end tre år før anlæggelsen af søgsmålet den 22. september 2004, i hvilken forbindelse sagsøgeren for første gang kunne påberåbe sig, at den endelige forordning var ugyldig. Sagsøgeren havde før denne dato faktisk ikke mulighed for at få kendskab til ugyldigheden. De nationale retsmidler giver derfor ikke sagsøgeren en effektiv beskyttelse af selskabets rettigheder, hvilket er i strid med de krav, som følger af retspraksis.
- 73 Denne argumentation kan ikke godtages. Dels bemærkes det, at toldkodeksens artikel 236, stk. 2, bestemmer, at godtgørelse af importafgifter indrømmes, hvis der fremsættes anmodning herom over for det pågældende toldsted inden tre år regnet fra datoen for underretning af debitor om de pågældende afgifter. Det fremgår af artikel 236, stk. 2, andet led, at »[d]enne frist forlænges, hvis debitor godtgør, at han har været forhindret i at indgive anmodning herom inden for den nævnte frist som følge af hændelige omstændigheder eller force majeure«. Toldkodeksens artikel 236 indeholder således en mulighed for at forlænge forældelsesfristen i de situationer, som omfattes af bestemmelsen. Det er derfor inden for toldkodeksens rammer, at sagsøgeren kan opnå en sådan forlængelse, såfremt de omstændigheder, som selskabet har påberåbt sig, berettiger hertil. Sagsøgeren kan ikke, som nævnt tidligere, omgå den særlige procedure for godtgørelse af afgifter, som er fastsat i toldkodeksen, med den begrundelse, at søgsmålet var delvist forældet.
- 74 For det andet bemærkes, at beslutningen vedrørende kartellet blev vedtaget den 8. december 1999 og offentliggjort den 6. juni 2003, hvilket indebærer, at sagsøgeren skal anses for senest på denne dato at have fået kendskab til tabets indtræden, forudsat at den endelige forordnings hævdede ugyldighed bevirker et sådant tab.

75 Selv om sagsøgeren hævder at være blevet pålagt afgifter på grundlag af den endelige forordning fra juni 2000, er det ikke muligt ud fra de fremsatte oplysninger at prøve rigtigheden af denne påstand. Det fremgår nemlig af bilag 3 til sagsøgerens bemærkninger til formalitetsindsigelsen, som selskabet har fremlagt som bevis for de foretagne betalinger, at det fra expeditions- og transportfirmaet Wesotra (hvis rolle sagsøgeren på ingen måde forklarer) månedligt modtog anmodninger om betaling af importafgifter til Hauptzollamt Frankfurt an der Oder (hovedtoldkontoret i Frankfurt an der Oder, Tyskland). Selv om de kontoudtog, som er vedlagt anmodningerne, synes at dokumentere, at sagsøgeren har efterkommet anmodningerne og betalt til hovedtoldkontoret, er det ikke muligt ud fra disse dokumenter at fastslå, på hvilket grundlag sagsøgeren har betalt de omhandlede importafgifter, og navnlig om betaling er sket på grundlag af den endelige forordning. Under alle omstændigheder er den første betalingsanmodning for juni 2000 dateret den 6. juli 2000. Heraf følger, at på datoen for offentliggørelsen af beslutningen vedrørende kartellet, dvs. den 6. juni 2003, var forældelsesfristen på tre år regnet fra datoen for underretning af debitor om afgifterne, som er fastsat i toldkodeksens artikel 236, stk. 2, ikke udløbet, og at sagsøgeren rådede over en rimelig frist på en måned at regne fra offentliggørelsen af beslutningen til at indgive en anmodning om godtgørelse under påberåbelse af, at den endelige forordning var ugyldig, uden at nogle af de betalte afgifter ville være forældede.

76 For det tredje har sagsøgeren gjort gældende, at påstanden om afvisning på grund af procedurefordrejning ikke kan anvendes i det tilfælde, hvor den retsakt, der ligger til grund for tabet, ikke kan gøres til genstand for et søgsmål på grundlag af artikel 230 EF.

77 Det er i den forbindelse tilstrækkeligt at bemærke, således som Rådet har anført, at nærværende søgsmål skal afvises, da der reelt er tale om en anmodning om godtgørelse af den antidumpingtold, som sagsøgeren har betalt, hvilket ikke henhører under Rettens kompetence, og ikke fordi der er tale om en fordrejning af den procedure, som er fastsat i artikel 230 EF.

- 78 For det fjerde har sagsøgeren gjort gældende, at når henses til, at det hævdede tab skyldes fællesskabsinstitutionernes retsstridige adfærd, er Fællesskabets retsinstanser enekompetente til at påkende det foreliggende søgsmål, uden at det er nødvendigt at opfylde kravet om udtømmning af de nationale retsmidler.
- 79 Det er korrekt, at det følger af fast retspraksis, at artikel 235 EF, sammenholdt med artikel 288 EF, giver Fællesskabets retsinstanser enekompetence til at tilkende erstatning for tab, der forvoldes af fællesskabsinstitutionerne (dommen i sagen Vreugdenhil mod Kommissionen, præmis 14, og Rettens dom af 13.12.1995, forenede sager T-481/93 og T-484/93, *Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen*, Sml. II, s. 2941, præmis 72). Dette princip bestemmer kompetencefordelingen mellem de nationale retsinstanser og Fællesskabets retsinstanser til at erstatte de tab, som borgerne måtte have lidt som følge af de nationale og fællesskabsretlige myndigheders adfærd. Dette kan imidlertid ikke fritage Fællesskabets retsinstanser for at undersøge sagens egentlige genstand, når sagen er blevet indbragt for disse alene med den begrundelse, at den hævdede fejl kan tilskrives fællesskabsinstitutionerne. Som det tidligere er blevet anført, tilsigter sagsøgeren med søgsmålet i det foreliggende tilfælde at opnå godtgørelse efter skat for den antidumpingtold, som er blevet betalt til de nationale toldmyndigheder. Selv om det er rigtig, at den af sagsøgeren hævdede fejl kan tilskrives Fællesskabet, forholder det sig ikke desto mindre således, som det følger af den retspraksis, der er nævnt i præmis 48 og 60 ovenfor, at de nationale retsinstanser har kompetence til at behandle en sådan anmodning, og at de har mulighed for og endog er forpligtede til på de betingelser, der er indeholdt i artikel 234, stk. 3, EF, at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål med henblik på, at der træffes afgørelse om den endelige forordnings gyldighed.
- 80 Sagsøgerens argument skal derfor afvises.
- 81 For det femte har sagsøgeren gjort gældende, at Domstolen i dommen i sagen Ireks-Arkady mod Rådet og Kommissionen og i dom af 4. oktober 1979, *Dumortier Frères m.fl. mod Rådet* (forenede sager 64/76 og 113/76, 167/78 og 239/78, 27/79, 28/79 og 45/79, Sml. s. 3091), har anerkendt den metode, hvorefter det lidte tab opgøres som svarende til størrelsen af de afgifter, der er betalt med urette.

- 82 Dette argument er imidlertid ikke relevant i den foreliggende sag. Det bemærkes i den forbindelse, at i de domme, som sagsøgeren har henvist til (dommen i sagen Ireks-Arkady mod Rådet og Kommissionen, præmis 13, og dommen i sagen Dumortier Frères m.fl. mod Rådet, præmis 14), har Domstolen rent faktisk fastslået, at restitutioner, som ellers skulle have været udbetalt til producenter af kvældemel og gritz, såfremt disse var blevet behandlet på samme måde som producenterne af majsstivelse, skulle danne grundlag for beregningen af det lidte tab.
- 83 I disse domme (præmis 6) ville den omstændighed, at Domstolen eventuelt erklærede den omstridte forordning ugyldig og dermed ophævede produktionsrestitutionerne til kvældemel og gritz på grundlag af en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling, idet disse restitutioner var blevet opretholdt for kvældet stivelse, ikke sig selv kunne medføre, at der blev ydet erstatning for det af sagsøgeren påberåbte tab, nemlig den manglende indrømmelse af restitutioner, eftersom de nationale myndigheder ikke har kompetence til at indrømme sådanne restitutioner.
- 84 Hvis Domstolen i denne sag derimod skulle træffe afgørelse vedrørende et præjudicielt spørgsmål forelagt af den kompetente nationale retsinstans og herved erklærede den endelige forordning ugyldig, ville dette derimod medføre en forpligtelse for de tyske toldmyndigheder til at godtgøre de beløb, som sagsøgeren med urette havde betalt på grundlag af nævnte forordning, således at det påståede tab fuldt ud blev erstattet, således som det tidligere er blevet anført.
- 85 Det bemærkes desuden, at i dommen i sagen Ireks-Arkady mod Rådet og Kommissionen (præmis 14) og dommen i sagen Dumortier Frères m.fl. mod Rådet (præmis 15) fastslog Domstolen alene, at restitutioner, som ellers skulle have været udbetalt til de pågældende producenter, såfremt ligebehandlingsprincippet var blevet overholdt, skulle danne grundlag for beregningen af det lidte tab, og at det

måtte anerkendes, at såfremt restitutionerne faktisk var overvæltet, eller havde kunnet overvæltet, på priserne, kunne tabet ikke beregnes på grundlag af de ikke-udbetalte restitutioner. Ifølge Domstolen træder forhøjelsen af priserne her i stedet for restitutionerne og holder producenten skadesløs.

86 For det sjette kan sagsøgerens argument om, at retsplejehensyn og procesøkonomiske hensyn medfører, at sagsøgerens anmodning skal realitetsbehandles, endelig ikke begrunde en tilsidesættelse af sammenhængen mellem de processuelle bestemmelser, som er fastsat ved traktaten og toldkodeksen. Der kan desuden rejses tvivl om, hvorvidt — når der som i den foreliggende sag er tale om en sagsøger, der ønsker at opnå godtgørelse af den antidumpingtold, som han angiveligt har betalt med urette — anlæggelse af søgsmål vedrørende ansvar uden for kontraktforhold er den mest effektive og mest fordelagtige, når der bl.a. henses til kravet om, at der skal være tale om en tilstrækkelig kvalificeret fejl, der kan tilskrives fællesskabsinstitutionerne, for at borgere kan opnå ret til erstatning, når deres søgsmål indebærer økonomisk-politisk valg, og skønt alene en konstatering af den endelige forordnings ugyldighed i princippet er tilstrækkelig — således som det tidligere er blevet anført — til at fjerne retsgrundlaget for antidumpingtolden, og således berettigt, at de nationale toldmyndigheder tilbagebetaler antidumpingtolden.

87 Hvad angår sagsøgerens argument om, at søgsmålet netop har til formål at erstatte tabt fortjeneste, og at Rådets og Kommissionens formalitetsindsigelse reelt alene vedrører den beregningsmetode, der er anvendt ved opgørelsen af den tabte fortjeneste, hvilket udgør et realitetsspørgsmål, bemærkes for fuldstændighedens skyld, at ifølge artikel 19 i statuten for Domstolen, som ifølge samme stats artikel 46, stk. 1, finder anvendelse på rettergangsmåden ved Retten, og artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement skal stævningen bl.a. angive søgsmålets genstand og indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. For at opfylde disse krav skal en stævning, hvori der nedlægges påstand om erstatning for skade, som angiveligt er forvoldt af en fællesskabsinstitution, indeholde oplysninger, der gør det muligt at identificere den adfærd, som sagsøgeren bebrejder institutionen, grundene til, at han antager, at der består en årsagsforbindelse mellem adfærden og det tab, han hævder at have lidt, samt karakteren og størrelsen af dette tab. En påstand alene om erstatning uden nogen nærmere angivelse mangler derimod den fornødne

præcision og kan følgelig ikke antages til realitetsbehandling (Domstolens dom af 2.12.1971, sag 5/71, Zuckerfabrik Schöppenstedt mod Rådet, Sml. 1971, s. 275, org. ref.: Rec. s. 975, præmis 9, samt Rettens dom af 10.7.1990, sag T-64/89, Automec mod Kommissionen, Sml. II, s. 367, præmis 73, og af 8.6.2000, forenede sager T-79/96, T-260/97 og T-117/98, Camar og Tico mod Kommissionen og Rådet, Sml. II, s. 2193, præmis 181).

- 88 Selv om det antages, at den af sagsøgeren foreslåede beregningsmetode i den foreliggende sag ikke kan begrunde, at påstanden om erstatning for den hævdede tabte fortjeneste anses for en anmodning om godtgørelse af antidumpingtold, bemærkes det, at sagsøgeren ingenlunde har anført, hvorledes denne metode kan give et overblik over omfanget af den tabte fortjeneste, og ej heller, hvori tabet består. Sagsøgeren har i stævningen højst angivet, at selskabet erhvervede det rumænske valseværk Artrom SA, som udgjorde både en teknisk og organisatorisk investering, således at det, for så vidt som selskabet løbende udviklede sortimentet af sømløse rør, som kunne udbydes til dets kunder, ville have været muligt at fastslå, at rentabiliteten ville have været endnu højere, såfremt den tabte fortjeneste var blevet brugt og investeret til brug for ovennævnte formål. Ud over at sagsøgeren på ingen måde hverken har anført, hvorledes den foreslåede beregning afspejler den tabte fortjeneste som følge af, at det ikke har været muligt at investere i selskabet Artrom, eller har godtgjort, at dette ikke var muligt, bemærkes, at sagsøgeren i punkt 28 i stævningen selv har anført, at selskabet har erhvervet Artrom. Det synes i øvrigt at fremgå af sagsøgerens senere bemærkninger, at selskabet ikke har til hensigt at præcisere, hvori den hævdede tabte fortjeneste på 1 633 344,33 EUR består, men at godtgøre, at den tabte fortjeneste kunne have været større end dette beløb, uden dog at angive et skøn over denne yderligere tabte fortjeneste.

- 89 Uanset om det bør lægges til grund, at den principale påstand ikke reelt skal anses for at være en anmodning om godtgørelse af antidumpingtold, må det derfor konkluderes, at den principale påstand ikke opfylder de formelle krav til stævningen, som er indeholdt i procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c).

- 90 Det følger af det foregående, at den principale påstand må afvises, uden at det er nødvendigt at tage stilling til Kommissionens formalitetsindsigelse om manglende overholdelse af de formelle krav, som er indeholdt i procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c), med den begrundelse, at stævningen ikke godtgør, at der er lidt et tab.

Den subsidiære påstand

Parternes argumenter

- 91 Det fremgår af stævningen, at sagsøgeren subsidiært har nedlagt påstand om tilkendelse af »[...] et beløb som kompensation for tab af fortjeneste i perioden fra juni 2000 til december 2002, der skal fastsættes ved en fælles aftale mellem parterne efter en mellemdom, og såfremt en aftale mellem parterne ikke opnås på baggrund af en endelig dom afsagt af Retten«.
- 92 Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at påstanden om, at Retten ved en mellemdom fastslår, at Fællesskabet er ansvarligt, ligeledes skal afvises.
- 93 Rådet har anført, at det fremgår af stævningen, at denne påstand er fremsat enten for det tilfælde, at det i den principale påstand hævdede tab, nemlig den tabte fortjeneste, der er lidt som følge af betaling af antidumpingtold, ikke kan opgøres, eller for at opnå erstatning for et yderligere tab som følge af den omstændighed, at sagsøgeren er blevet hindret i at investere og dermed i at øge selskabets rentabilitet.

- 94 Hvad angår den første situation har Rådet anført, at påstanden skal afvises af de samme grunde som vedrørende den principale påstand. Hvad angår den anden situation opfylder påstanden ikke kravene i procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c). Sagsøgeren har nemlig alene anført, at det kan gøres gældende, at selskabets rentabilitet ville have været endnu højere, såfremt den tabte fortjeneste var blevet brugt og investeret til brug for Artrom, som sagsøgeren var ved at erhverve, og at rentabiliteten ville have været endnu højere, uden at fremlægge det mindste bevis for disse påstande.
- 95 Omstændighederne i nærværende søgsmål er derfor ikke de samme som de omstændigheder, der gav anledning til Rettens dom af 30. september 1998, Coldiretti m.fl. mod Rådet og Kommissionen (sag T-149/96, Sml. II, s. 3841, præmis 49 og 50), hvori Retten fastslog, at de »detaljerede skøn over de tab, der påstås at være forvoldt«, gjorde det muligt at anse stævningen for at være tilstrækkelig præcis.
- 96 Inden for rammerne af et erstatningssøgsmål træffer Fællesskabets retsinstanser således kun afgørelse ved mellemdom, når alle de materielle betingelser, som fastsat i artikel 288, stk. 2, EF, er opfyldt, men hvor praktiske vanskeligheder hindrer beregningen af tabets størrelse. Det skal imidlertid være sikkert, at der er lidt et tab, og stævningen skal indeholde oplysninger, som gør det muligt at fastslå tabets omfang og art, hvilket bekræftes af dommen i sagen Coldiretti m.fl. mod Rådet og Kommissionen, og Domstolens dom af 14. maj 1975, CNTA mod Kommissionen (sag 74/74, Sml. s. 533, præmis 42 og 45-47), som sagsøgeren har henvist til.
- 97 Kommissionen har gjort gældende, at en subsidær påstand efter sin beskaffenhed er mindre væsentlig end en principal påstand, og da nærværende subsidiaire påstand intet tilføjer til den principale påstand, skal den derfor afvises.

- 98 Under alle omstændigheder er den subsidiære påstand underordnet den principale påstand, således at afvisning af den principale påstand medfører, at den subsidiære påstand også skal afvises. Retten kan ikke anse den subsidiære påstand for en supplerende påstand uden at træffe afgørelse ultra petita.
- 99 Hvis Retten imidlertid finder anledning til at foretage en sådan omkvalificering, har Kommissionen anført, at påstanden skal afvises som følge af den manglende overholdelse af de krav, der er fastsat i procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c). Stævningen kan i den forbindelse sammenfattes som en række formodninger, der ikke udgør en klar, præcis og specifik argumentation. Kommissionen har endeligt gentaget argumentet om, at sagsøgeren på ingen måde har godtgjort, at tabet er opstået som følge af, at de nationale toldmyndigheder har anvendt den endelige forordning korrekt, snarere end urigtig anvendelse af nævnte forordning. Sagsøgeren har heller ikke for så vidt angår den subsidiære påstand fremlagt noget bevis for, at selskabets tab skyldes en fejl, som fuldt ud kan tilskrives fællesskabsinstitutionerne. Da sagsøgerens fremstilling af søgsmålsgrundene er utilstrækkelig, skal søgsmålet således afvises.
- 100 Sagsøgeren har anført, at påstanden, som den fremgår af stævningen, skal kvalificeres som subsidiær. Denne påstand er kun fremsat for det tilfælde, at Retten ikke tilkender det præcise beløb, der er nedlagt påstand om, enten som følge af, at beregningsmetoden eller størrelsen af den tabte fortjeneste bestrides, eller at Retten i forbindelse med fastlæggelsen af nævnte beløb møder særlige vanskeligheder.
- 101 Kommissionens påstand om, at en subsidiær påstand efter sin beskaffenhed er mindre væsentlig end en principal påstand, er desuden ugrundet. I den foreliggende sag er den eneste forskel mellem sagsøgerens to påstande nemlig, at den ene indeholder et præcist beløb, hvorimod den anden opfordrer Retten til at fastlægge beløbet ved en mellemdom. Sagsøgeren har således fremhævet, at selskabet ikke har gjort andet tab gældende end den tabte fortjeneste, som er indeholdt i den subsidiære påstand.

102 Sagsøgeren har endeligt gjort gældende, at alle betingelser er opfyldt for, at Retten i den foreliggende sag kan træffe afgørelse ved mellemdom. Dels har sagsøgeren klart begrundet, hvorfor fællesskabsinstitutionerne er ansvarlige i henhold til artikel 288, stk. 2, EF. Dels har sagsøgeren godtgjort at have lidt et præcist tab og fremlagt faktuelle oplysninger om de kriterier, der er anvendt til beregning af beløbet. Sagsøgeren har endelig forklaret, hvorfor det er vanskeligt at fastsætte beløbet. Retten kan derfor tage stilling til hovedspørgsmålet og foretage vurderingen af tabet på et senere tidspunkt. Sagsøgeren har således anmodet Retten om at træffe afgørelse i den indledende fase og foretage vurderingen af tabet og årsagsforbindelsen mellem den adfærd, der bebrejdes Fællesskabet, og det nævnte tab på et senere tidspunkt, som det allerede er blevet fastslået i dommen i sagen Krohn mod Kommissionen, og i Domstolens dom af 13. februar 1979, Granaria (sag 101/78, Sml. s. 623).

Retten bemærkninger

103 Det bemærkes indledningsvis, at sagsøgeren i slutningen af stævningens punkt 149 har anført, at såfremt sagsøgeren havde været i besiddelse af et beløb svarende til de betalte afgifter, kunne selskabets »rentabilitet [...] have været endnu højere, såfremt den tabte fortjeneste var blevet brugt og investeret« i selskabet Artrom. Det bemærkes derfor, at sagsøgeren opfatter det tab, der følger af den påståede manglende mulighed for at investere, som forskelligt fra den tidligere beregnede tabte fortjeneste, hvilket er i strid med, hvad selskabet har anført i sine bemærkninger til formalitetsindsigelsen.

104 Sagsøgeren har tilføjet, at »når henses til selskabets rentabilitet [...] i dets første leveår, ville selskabet under normale omstændigheder have øget sit overskud«, og at »det faktiske tab, som [selskabet] har lidt, kan overstige 1 633 344,33 EUR, for så vidt som det ikke kan udelukkes, at selskabets rentabilitet ikke ville være større«.

- 105 Efter en gennemgang af retspraksis afslutter sagsøgeren sin påstand om en mellemdom med bemærkning om, at »for så vidt som der er fremlagt tilstrækkelig beviser for et præcist tab, og da [sagsøgeren] finder det vanskeligt at fremkomme med en endelig beregning for en senere tabt fortjeneste, anmoder [sagsøgeren] Retten om at tilpligte Fællesskabet at erstatte det lidte tab ved at tilkende 1 633 344,33 EUR i erstatning for tabt fortjeneste eller, subsidært, at tillade parterne at afgøre erstatningsspørgsmålet i mindelig overenskomst, efter at Retten ved en mellemdom har taget stilling til erstatningsspørgsmålet«.
- 106 Heraf følger, at sagsøgeren i stævningen kun begrunder sine vanskeligheder ved præcist at fastslå tabet med, at tabet kan vise sig at være større end den tabte fortjeneste, som oprindeligt blev beregnet på grundlag af den betalte antidumpingtold, navnlig når henses til de investeringer, som selskabet kunne have foretaget, og den større rentabilitet, som selskabet sandsynligvis ville have opnået. I modsætning til hvad sagsøgeren har anført i sine bemærkninger til Rådets og Kommissionens formalitetsindsigelse, har selskabet på ingen måde i stævningen gjort gældende, at vanskelighederne ved at beregne tabet vedrørte beløbet på 1 633 344,33 EUR for den tabte fortjeneste, som sagsøgeren principalt har nedlagt påstand om, eller den metode, der var anvendt for at nå frem til dette beløb.
- 107 Dette argument, der er blevet fremsat i forbindelse med bemærkningerne til formalitetsindsigelsen, kan derfor ikke tiltrædes og indebærer på et sent tidspunkt en ny fortolkning af stævningen, som ændrer selve dennes indhold.
- 108 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt den subsidiære påstand kan antages til realitetsbehandling, bemærkes det, at det af retssikkerheds- og retsplejehensyn er en

forudsætning for, at en sag kan antages til realitetsbehandling, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, eventuelt kortfattet, men dog på en sammenhængende og forståelig måde, fremgår af selve stævningen (jf. Domstolens dom af 13.12.1990, sag C-347/88, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 4747, præmis 28, og af 31.3.1992, sag C-52/90, Kommissionen mod Danmark, Sml. I, s. 2187, præmis 17 ff., Rettens kendelse af 29.11.1993, sag T-56/92, Koelman mod Kommissionen, Sml. II, s. 1267, præmis 21, Rettens dom af 18.9.1996, sag T-387/94, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 961, præmis 106, Rettens kendelse af 21.11.1996, sag T-53/96, Syndicat des producteurs de viande bovine m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1579, præmis 21, og Rettens dom af 29.1.1998, sag T-113/96, Dubois et Fils mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 125, præmis 29).

- 109 For at opfylde disse krav skal en stævning med påstand om erstatning af skade, der er forårsaget af en fællesskabsinstitution, indeholde de oplysninger, som bl.a. gør det muligt at klarlægge den skade, som sagsøgeren påstår at have lidt, og nærmere bestemt skadens karakter og størrelse (dommen i sagen *Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen*, præmis 75, jf. tillige i denne retning kendelsen i sagen *Koelman mod Kommissionen*, præmis 22-24).
- 110 Retten vil kun undtagelsesvis fastslå, at det i særlige tilfælde (dommen i sagen *Automec mod Kommissionen*, præmis 75-77) ikke forlanges, at sagsøgeren i stævningen angiver skadens nøjagtige omfang og et beløb for den krævede erstatning. Retten har i den forbindelse desuden udtalt, at sagsøgeren skal påvise eller i det mindste i stævningen påberåbe sig, at der foreligger et særligt tilfælde (Rettens kendelse af 14.5.1998, sag T-262/97, *Goldstein mod Kommissionen*, Sml. II, s. 2175, præmis 25).
- 111 Den omstændighed, at Domstolen og Retten allerede har haft lejlighed til ved mellemdom at tage stilling til princippet om, at Fællesskabet kan ifalde ansvar, og

samtidig udskyder den nøjagtige fastsættelse af erstatningen til en efterfølgende afgørelse, kan ikke fritage en sagsøger fra at overholde de formelle mindstekrav til stævningen, som er indeholdt i procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c). Det følger ligeledes heraf, at en sagsøger, som anmoder Retten om at træffe en sådan afgørelse, ikke alene er forpligtet til at tilvejebringe de oplysninger, som er nødvendige for at klarlægge den adfærd, som Fællesskabet bebrejdes, tabets karakter og art og årsagsforbindelsen mellem adfærden og det lidte tab, men derudover skal angive grundene til, at der skal gøres undtagelse fra kravet om, at stævningen skal indeholde en opgørelse over det påståede tab.

- 112 Retten har således i den af sagsøgeren nævnte sag Coldiretti m.fl. mod Rådet og Kommissionen anerkendt, at selv om det tab, som nogle opdrættere havde lidt, ikke var opgjort endeligt, kunne søgsmålet antages til realitetsbehandling. Dette blev fastslået, efter at Retten havde konstateret, at der i stævningen, s. 18 og 19, var anført de forskellige kategorier af skade, som kvægproducenterne havde lidt, nemlig for det første tab i forbindelse med salg af levende dyr under kostpris til en salgspris, som ifølge sagsøgerne udgjorde mindre end 40% af det, kvægavlerne forventede, for det andet tab i forbindelse med underhold af usælgelige dyr efter opfedning, for det tredje tabt fortjeneste i forbindelse med ikke opnået salg af dyr i indeværende år og for det fjerde tabt fortjeneste i forbindelse med det vedvarende fald i forbruget af oksekød i de kommende år. Retten udtalte desuden, at stævningens bilag indeholdt detaljerede skøn over de tab, der hævdedes at være forvoldt den italienske kvægbestand, og at det var angivet, hvilke kriterier og parametre de havde anvendt i deres skøn. Retten bemærkede endelig, at sagsøgerne ganske vist havde fremlagt disse skøn, men at de samtidig havde fremhævet de store vanskeligheder, de havde haft med korrekt at vurdere og opgøre den skade, hver enkelt avler havde lidt, og at det netop var af denne grund, at de havde anmodet om, at denne komplekse opgørelse blev foretaget af et kollegium af sagkyndige. Retten fandt på den baggrund, at stævningen, suppleret af de oplysninger, der var angivet i bilagene, var tilstrækkelig præcis med hensyn til arten og karakteren af de påberåbte tab, og at hverken de sagsøgte eller Retten havde været hindret i at få kendskab til det omtrentlige omfang af det påståede tab.

113 Det bemærkes imidlertid, at stævningen i den foreliggende sag ikke opfylder disse betingelser.

114 Såfremt det i overensstemmelse med stævningens ordlyd antages, at den subsidiaire påstand har til formål at opnå en mellemdom med den begrundelse, at tabet kan vise sig at være større end den tabte fortjeneste, som er resultatet af det tab af indtjening, der er blevet påberåbt i den principale påstand, skal den subsidiaire påstand straks afvises for så vidt angår den del af tabet, som vedrører den tabte fortjeneste af de samme grunde som den principale påstand. Hvad angår den del af tabet i form af tabt fortjeneste, som sagsøgeren hævder at have lidt, ud over den tabte fortjeneste, som er omhandlet i den principale påstand (herefter »den yderligere tabte fortjeneste«), skal det bemærkes, at sagsøgeren har begrænset sig til at anføre, at det ikke kan udelukkes, at selskabets rentabilitet ville have været større, hvis det ikke var blevet pålagt antidumpingtold. Til støtte for denne påstand har sagsøgeren alene anført, at selskabet på tidspunktet for de faktiske omstændigheder var ved at erhverve et rumænsk valseværk, som udgjorde både en teknisk og organisatorisk investering. Der skal desuden tages hensyn til den omstændighed, at selskabet løbende udviklede sit sortiment af sømløse rør, som kunne udbydes til selskabets kunder, bl.a. efter at være blevet forhandler for selskabet TMK. Sagsøgeren konkluderer derfor, at hvis »den tabte fortjeneste var blevet brugt og investeret til brug for ovennævnte formål [...], ville det have været muligt at fastslå, at [selskabets] rentabilitet ville have været endnu større«.

115 Ud over at sagsøgeren ikke har fremlagt nogen opgørelse over denne yderligere tabte fortjeneste, udgør de oplysninger, som er nævnt ovenfor, og som i øvrigt er lidt klare, kun vage påstande, der ikke støttes af nogen argumentation eller noget bevis. Sagsøgeren beskriver selv disse som formodninger. Disse oplysninger giver på ingen måde Retten og den sagsøgte mulighed for på sikker vis og med den nødvendige præcision at klarlægge arten af det påståede tab, at undersøge, om tabet er reelt, og beregne dets tilnærmelsesvise størrelse og ej heller at fastslå den metode, som sagsøgeren hævder at have anvendt for at beregne det påståede tab. Den eneste oplysning, som fremgår af stævningens punkt 151, hvorefter »tabet af indtægter skal

beregnes som forskellen mellem de indtægter, som sagsøgeren kunne have oppebåret, hvis lovgivningen ikke var blevet tilsidesat, og de faktisk oppebårne beløb, herunder indtægter fra erstatningsvirksomhed«, er ikke tilstrækkelig i denne sammenhæng, når henses til, at sagsøgeren ikke har anført noget konkret forhold, der gør det muligt at anvende dette forslag i den foreliggende sag.

116 Det bemærkes i øvrigt, at sagsøgeren ikke på tilstrækkelig vis har beskrevet de grunde, der kan berettige, at selskabet ikke foretager en opgørelse, om end blot tilnærmelsesvis, af den yderligere tabte fortjeneste. Sagsøgeren har højst anført, at »det ikke er nemt præcist at bestemme anvendelsen af de beløb, der svarer til størrelsen af de betalte afgifter, hvis afgifterne ikke var blevet indført«, og at det er »vanskeligt præcist at vurdere visse af de oplysninger, der relaterer sig til tabet«. Det er åbenbart, at sådanne påstande uden den mindste forklaring ikke kan anses for en tilstrækkelig begrundelse for fraværet af enhver form for vurdering af det yderligere tab.

117 Såfremt man godtog sagsøgerens argument — som anført i dennes bemærkninger til formalitetsindsigelsen — hvorefter den subsidiære påstand ikke tilsigter at opnå erstatning for den yderligere tabte fortjeneste, men udelukkende er blevet fremsat for det tilfælde, at Retten ikke tilkender det præcise beløb, der er nedlagt påstand om, enten som følge af, at beregningsmetoden eller størrelsen af den tabte fortjeneste bestrides, eller at Retten i forbindelse med fastlæggelsen af tabets præcise størrelse møder særlige vanskeligheder, kan denne påstand heller ikke antages til realitetsbehandling.

118 Såfremt sagsøgeren har til hensigt at gøre gældende, at anvendelsen af den metode, der er fremhævet i den principale påstand, reelt kunne — efter at der er korrigeret for visse fejl — resultere i erstatning af et beløb, som er større end det oprindeligt beregnede, idet de betalte afgifter i sidste ende var større end de beløb, som er nævnt

i stævningen, således som sagsøgeren har gjort gældende i sine bemærkninger til formalitetsindsigelsen, vil dette medføre, at den subsidiære påstand ligesom den principale påstand anses for at være en skjult anmodning om godtgørelse af afgifter. Hvis det er sagsøgerens opfattelse, at beregningsmetoden for den tabte fortjeneste ikke er relevant, og selskabet derfor anmoder Retten om at fastsætte en anden metode til beregning af det nævnte tab, kan erstatningssøgsmålet således ikke anses for en anmodning om godtgørelse af afgifter, når henses til, at en sådan omkvalificering af den principale påstand netop bygger på analysen af denne beregningsmetode. Det bemærkes dog vedrørende dette sidstnævnte tilfælde, at det ikke kan tiltrædes, at Retten skal udbedre stævningens mangler alene med den begrundelse, at sagsøgeren udtrykkeligt har anmodet herom.

119 Selv om Retten så bort fra den metode til beregning af den tabte fortjeneste, som sagsøgeren har foreslået, nemlig den metode, hvorefter tabet svarer til det regnskabsmæssige overskud, som selskabet ville have oppebåret, hvis det ikke havde betalt antidumpingtolden, bemærkes det desuden, at det ikke er muligt med den nødvendige præcision at fastslå arten af det tab, som sagsøgeren har påberåbt sig. Ud over de vage oplysninger vedrørende de investeringer, som sagsøgeren angiveligt kunne have foretaget, hvis antidumpingtolden ikke var blevet betalt, og hvorom det ovenfor er fastslået, at disse oplysninger ikke opfylder de mindstekrav, der fremgår af procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c), og som i øvrigt synes udelukkende at vedrøre et selvstændigt tab, der går ud over den principale påstand, har sagsøgeren nemlig alene kvalificeret sit tab som tabt fortjeneste uden at angive, hvori tabet består. Det tilkommer imidlertid ikke Retten på et teoretisk og abstrakt grundlag at træffe afgørelse om, hvilken beregningsmetode der er egnet til at fastsætte det tab i form af tabt fortjeneste, som et selskab i en situation som den, sagsøgeren i hovedsagen befinder sig i, har lidt. Det tilkommer sidstnævnte på tilstrækkelig klar vis at angive de forskellige aspekter, der er forbundet med en sådan tabt fortjeneste.

120 Den omstændighed, at Fællesskabets retsinstanser i visse tilfælde har antaget erstatningssøgsmål til realitetsbehandling i situationer, hvor tabets præcise størrelse ikke var angivet, og derved har taget stilling til Fællesskabets ansvar i en mellemdom og henvist parterne til ved aftale at fastsætte tabets størrelse eller, såfremt en aftale

ikke kunne opnås, fastsat tabet i en senere dom, ændrer ikke herved (jf. i denne retning Domstolens dom i sagen Ireks-Arkady mod Rådet og Kommissionen, præmis 18, dommen i sagen Dumortier Frères m.fl. mod Rådet og Kommissionen, præmis 23, samt dom af 13.11.1984, forenede sager 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81 og 51/81 og 282/82, Birra Wührer m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 3693, præmis 35, og af 26.6.1990, sag C-152/88, Sofrimport mod Kommissionen Sml. I, s. 2477, præmis 30).

121 Det bemærkes nemlig, at det hævdede tab i disse sager var tilstrækkelig præcist angivet til, at Domstolen kunne klarlægge tabets art og angive den metode, som parterne skulle anvende med henblik på at fastsætte erstatningsbeløbet, hvilket af de ovenfor anførte grunde ikke er tilfældet i den foreliggende sag.

122 Heraf følger, at den subsidiære påstand må afvises.

123 Sagen skal derfor afvises i sin helhed.

Sagens omkostninger

124 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges selskabet at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Rådets og Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling)

- 1) **Sagen afvises.**

- 2) **Sagsøgeren, Sinara Handel GmbH, betaler sagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 5. februar 2007.

E. Coulon
Justitssekretær

M. Jaeger
Afdelingsformand